

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/142/2017
Identifikačné číslo spisu:	1112206804
Dátum vydania rozhodnutia:	31.07.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:1112206804.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu S. Z., bývajúceho v Y., zastúpeného JUDr. Floriánom Karabinošom, advokátom so sídlom v Bratislave, Romanova č. 4, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16 C 51/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2017 sp. zn. 9 Co 489/2014, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 26. januára 2017 sp. zn. 9 Co 489/2014 a vec mu vracia ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 24. februára 2014 č. k. 16 C 51/2012-155 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 9 894,44 € a na účet jeho právneho zástupcu náhradu trov konania vo výške 3 139,88 €, všetko spolu do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh žalobcu zamietol. Štátu nepriznal náhradu trov konania. V súdnej veci si žalobca uplatňoval nárok na náhradu škody vo výške 350,66 € titulom náhrady vynaložených prostriedkov na obhajobu a náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s vykonanou väzbou. Žalobca bol vzatý do väzby zadržaním dňa 29. októbra 2003. Väzba skončila prepustením dňa 29. júna 2005. Uznesením prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom bolo trestné stíhanie voči žalobcovi zastavené. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu škody vo výške 350,66 € uplatnený titulom nároku náhrady vynaložených prostriedkov na obhajobu v súvislosti s väzbou je v dôsledku vznesenej námietky premlčania zo strany žalovanej premlčaný, pretože uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť dňa 15. augusta 2009, no žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku bola podľa § 9 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb. bola podaná na Ministerstve spravodlivosti SR až dňa 11. augusta 2011. Jednoročná premlčacia doba podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. teda uplynula dňom 15. augusta 2010, preto bola žaloba v tejto časti podaná po uplynutí zákonom stanovenej premlčacej doby. Uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s vykonanou väzbou od 1. januára 2011 do 31. decembra 2012 vo výške 296 279,70 € posúdil súd prvej inštancie podľa čl. 5 ods. 1 a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 154c ods. 1 a čl. 46

ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky s odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax súdov (rozh. Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 177/2005 zo dňa 31. mája 2007). Žalobcovi priznal právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 9 894,44 €, pretože mal za to, že v konaní bola daná zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu rozhodnutím o väzbe. Premlčanie nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy neposudzoval podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb., ale v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, podľa ktorých je premlčacia doba tri roky. Uznesenie o zastavení trestného stíhania nadobudlo právoplatnosť dňa 15. augusta 2009. Premlčacia doba na uplatnenie náhrady nemajetkovej ujmy uplynula dňa 15. augusta 2012, žaloba bola podaná na súde dňa 5. marca 2012 a teda včas. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a žalobcovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 3 139,88 €

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 26. januára 2017 sp. zn. 9 Co 489/2014 rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej napadnutej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie správne ustálil, že právny predpis, podľa ktorého je potrebné posudzovať nárok žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a správne postupoval pri posúdení nároku podľa ustálenej rozhodovacej praxe súdov (rozh. Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Cdo 177/2005 zo dňa 31. mája 2007), keďže bola daná zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu. Poukázal na to, že na podklade takéhoto právneho posúdenia veci v dôsledku žalovanou vznesenej námietky premlčania rozhodol správne súd prvej inštancie tak, že nárok žalobcu na náhradu skutočnej škody je v zmysle § 23 cit. zák. premlčaný. Avšak odvolací súd nesúhlasil s právnym názorom súdu prvej inštancie, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bolo potrebné posúdiť v zmysle všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí zastáva názor, že v prípade nárokov na náhradu škody podľa zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom ustanovenia § 22 a § 23 dostatočne upravujú začiatok, dĺžku a plynutie premlčacej lehoty a to bez ohľadu na to, či si poškodený ako odškodnenie uplatní náhradu skutočnej škody, ušlého zisku alebo náhradu nemajetkovej ujmy. Pokiaľ je teda premlčanie práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe zákonom o zodpovednosti za škodu takto upravené, nie sú podľa odvolacieho súdu splnené predpoklady na aplikáciu všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, nakoľko zákon č. 58/1996 Zb. je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis. V zmysle uvedeného mal odvolací súd za to, že jednoročná premlčacia doba podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb. uplynula dňom 15. augusta 2010, a teda právo na náhradu škody (a je bezpredmetné, či ide o náhradu skutočnej škody, ušlého zisku alebo náhradu nemajetkovej ujmy) je premlčané, pretože žalobca podal žalobu na súd až dňa 5. marca 2012.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Podľa jeho názoru je dovolanie dôvodné, pretože napadnutý rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Právnu otázku, ktorá ešte nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená označil takto: „V akej dobe sa premlčuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonnou väzbou, ak tento nárok nevyplyva zo zákona č. 58/1969 Zb., ale priamo z čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd?“. Uviedol, že v právnej veci ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorý vôbec nevyplyva zo zákona č. 58/1969 Zb., ale priamo z Dohovoru. Zákon č. 58/1969 Zb. nepripúšťa náhradu nemajetkovej ujmy, a preto je vylúčené, aby sa úprava premlčania obsiahnutá v tomto predpise mala týkať nároku, ktorý tento zákon nepripúšťa. Keďže neexistuje žiadna osobitná úprava vo vzťahu k uvedenému nároku žalobca trval na tom, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bolo potrebné posúdiť podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní. Vzhľadom na uvedené žiadal rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť príslušnému súdu na ďalšie konanie alebo zmeniť tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdí.

4. Žalovaná sa k dovolaniu nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal v

stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) žalobca ako strana sporu, zastúpený advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) a v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a zároveň aj dôvodné.

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Pokiaľ zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. V zmysle § 432 ods. 1 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Podľa § 432 ods. 2 CSP sa dovolací dôvod vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

10. Žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Podľa názoru odvolacieho súdu žalobca v dovolaní náležite konkretizoval zásadnú právnu otázku (bod 3. tohto rozhodnutia), riešenú odvolacím súdom. V ďalšom bolo preto potrebné posúdiť, či ide o otázku, ktorú už dovolací súd v minulosti vyriešil.

11. Dovolací súd v zmysle vyššie uvedeného uvádza, že danou problematikou sa už najvyšší súd zaoberal vo svojom rozhodnutí z 21. júna 2018 sp. zn. 3 Cdo 191/2017. Keďže dovolanie v tejto veci bolo podané ešte pred vydaním predmetného rozhodnutia dovolací súd uplatnený dovolací dôvod posúdil v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a dovolanie žalobcu považoval za prípustné. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu.

12. Za ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade odvolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, treba do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu zahrnúť aj

rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31.12.1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných SEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 - 1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na čl. 2 ods. 2 CSP je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie.

13. Žalobca za podstatu nesprávnosti právnych záverov odvolacieho súdu považuje to, že odvolací súd nesprávne posúdil parciálnu právnu otázku, keď na nárok žalobcu spočívajúci v náhrade nemajetkovej ujmy nesprávne aplikoval špeciálnu právnu úpravu o premlčaní obsiahnutú v § 23 zákona č. 58/1969 Zb. namiesto všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka o premlčaní.

14. K žalobcom vymedzenej právnej otázke dovolací súd uvádza, že odvolací súd nesprávne posúdil nárok žalobcu podľa zákona č. 58/1969 Zb. Správne posúdenie nároku bolo nutné vykladať podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Vec prejednávajúci senát sa stotožňuje s právnymi závermi najvyššieho súdu uvedenými v odôvodnení rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2018 sp. zn. 3 Cdo 191/2017, na ktoré zároveň aj poukazuje, a v ktorom dovolací súd dospel k záveru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb. sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka. Z § 5 zákona č. 58/1969 Zb. vyplýva, že právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má voči štátu ten, na kom bola väzba vykonaná, ak bolo proti nemu trestné stíhanie zastavené, alebo ak bol spod obžaloby oslobodený. Keďže zákon č. 58/1969 Zb. vo svojich ustanoveniach nedefinuje právny pojem „škoda“, je potrebné podľa § 20 zákona č. 58/1969 Zb. subsidiárne vychádzať z ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa uhrádza skutočná škoda, a to, čo poškodenému ušlo - ušlý zisk. Vo všeobecnosti sa v rovine právnej teórie a praxe považuje za škodu ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného. Skutočná škoda predstavuje takú ujmu, ktorá znamená zmenšenie majetkového stavu poškodeného, oproti stavu pred škodnou udalosťou a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Za ušlý zisk sa považuje ušlý majetkový prospech spočívajúci v nezväčšení majetku poškodeného, ktoré by bolo možné (nebyť škodnej udalosti) dôvodne očakávať s ohľadom na pravidelný beh vecí. Podľa ustanovení Občianskeho zákonníka upravujúcich náhradu škody sa nemajetková ujma neodškodňuje, s výnimkou škody spôsobenej niektorým trestným činom korupcie (§ 442 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a pri odškodnení bolesti poškodeného a sťaženia spoločenského uplatnenia pri škode na zdraví (§ 444 Občianskeho zákonníka). Nárok na náhradu škody za väzbu zaručuje nielen vnútroštátna právna úprava - zákon č. 58/1969 Zb., vykonávajúci článok 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, ale aj článok 5 ods. 5 Dohovoru. V zmysle tohto článku Dohovoru, každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. Podmienkou práva na odškodnenie je porušenie práva niektorého ustanovenia čl. 5 ods. 1 až 4 Dohovoru, alebo že pozbavenie osobnej slobody bolo v rozpore s vnútroštátnym právom. Predpokladom tohto nároku je vznik škody v príčinnej súvislosti s namietaným porušením čl. 5 Dohovoru. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa škoda v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru rozumie škoda materiálna, tak i nemateriálna.

15. V nadväznosti na uvedené sa v posudzovanom prípade spornou javí žalobcom vymedzená právna otázka premlčania nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že zákon č. 58/1969 Zb. obsahuje v § 23 osobitnú, špeciálnu (vo vzťahu k Občianskemu zákonníku) právnu úpravu premlčania, podľa ktorej sa právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe alebo treste premlčí za rok odo dňa, keď nadobudlo právoplatnosť oslobodzujúce rozhodnutie alebo rozhodnutie odsudzujúce na miernejší trest alebo rozhodnutie, ktorým bolo trestné konanie zastavené. Podľa všeobecnej (vo vzťahu k zákonu č. 58/1969 Zb.) právnej úpravy Občianskeho zákonníka (§ 101)

premlčacia doba je trojročná a plyní odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Odvolací súd dospel k záveru, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy sa premlčuje v jednoročnej premlčacej dobe podľa § 23 zákona č. 58/1969 Zb., ktorá uplynula dňom 15. augusta 2010, a teda právo na náhradu škody je podľa jeho názoru premlčané, pretože žalobca podal žalobu na súd až dňa 5. marca 2012. Dovolací súd má ale za to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy sa mal posudzovať vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka; premlčacia doba začala plynúť nasledujúcim dňom po dni, kedy došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu; uznesením o zastavení trestného stíhania (právoplatným 15. augusta 2009) došlo k nezákonnosti väzby vykonanej žalobcom; nasledujúci deň po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia, t. j. 19. augusta 2009 začala plynúť trojročná premlčacia doba, ktorá uplynula najneskôr 19. augusta 2012; žaloba bola súdu prvej inštancie doručená 5. marca 2012, teda pred uplynutím premlčacej doby. Podľa názoru dovolacieho súdu, odvolací súd predmetnú právnu otázku nesprávne právne posúdil a v tejto súvislosti dopĺňa, že osobitná právna úprava premlčania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej „nezákonnou“ väzbou nie upravená v zákone č. 58/1969 Zb. a neupravuje ju ani Dohovor. Preto sa ako nevyhnutné javí (§ 20 zákona č. 58/1969 Zb.) subsidiárne použitie § 101 Občianskeho zákonníka, ktorý je zároveň podľa jeho ustanovenia § 853 subsidiárnym predpisom na občianskoprávne vzťahy, pokiaľ tieto nie sú osobitne upravené ani týmto, ani iným zákonom, pričom tieto sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú tieto vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie.

16. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľ opodstatnene tvrdí, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Správny je preto právny názor žalobcu, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb. sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka.

17. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 454 ods. 3 CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.